

OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV

Puritatea, rolul și necesitatea ei

Conferința nr. 104 din 16 aprilie 1944

Avertisment:

Prezenta broșură a fost redactată după note stenografiate, iar conținutul ei n-a fost revăzut de autor. Este deci posibil ca în ea să se fi păstrat greșeli de transcriere.

Răspunzând întrebării unuia dintre voi am să vorbesc astăzi despre puritate. Voi fi pus în situația de a vă spune unele adevăruri pe care le-am învățat de la Maestrul meu și vă cer să rămâneți deschiși, să nu vă simțiți lezați, șocați. Aceasta este o problemă despre care nu se poate vorbi cu ușurință oricui. Unii ar putea fi perturbați, e un lucru care să repună în discuție prietenii și legături adeseori bazate pe orice altceva decât pe puritate. Relațiile stabilite pe baza purității nu pot fi deloc atinse de ceea ce am să vă spun. Să rămânem câteva momente tăcuți, apoi am să vă vorbesc.

O seară este puțin pentru a trata un subiect atât de important și vast ca puritatea. Voi fi deci obligat să mă limitez la esențial.

Puritatea, această veritabilă știință, joacă un rol primordial în toate domeniile: igienă, sănătate, hrană, morală, societate, pretutindeni. De ce se spune “pur precum cristalul”, “pur ca razele soarelui”, “pur ca apa unui lac de munte” ? De ce vi se spune să alegeți o hrană pură, băuturi pure, aer pur ? Lucrul acesta merită explicat, cu atât mai mult cu cât oamenii au idei ciudate despre puritate. De pildă: doi hoți pradă o biserică; au pus de-o parte anaforițele, vase, alte obiecte de valoare, când ochiră un candelabru superb agățat cu un lanț lung. Neputând să ajungă la el, luară o masă, unul dintre cei doi bărbați se urcă pe ea, dar tot nu putu ajunge la candelabru și atunci îi zise partenerului: “Dă-mi catastiful ăla de pe altar !” Când tocmai se pregătea să se urce pe carte, celălalt îi zise: “Sper că n-ai de gând să te sui cu picioarele pe Sfintele Scripturi !?” – “De

ce nu ? Când sufletul e curat, totul e curat”. Ca să vedeți cum e înțeleasă puritatea.

Marii Maeștri și Inițiații spun că pentru a fi sănătos trebuie să fii pur; că pentru a fi fericit și liber trebuie să fii pur; că pentru a avea gânduri luminoase și o voință puternică trebuie să fii pur. Ei spun deasemenea că pentru a-L vedea pe Dumnezeu trebuie să fii pur. “Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu !” (Matei, 5:8). De ce puritatea, iar și iar ?

Mai întâi ce înseamnă să fii pur ? Înseamnă să n-ai în tine nici un amestec, nici o materie străină. În natură, ceea ce e pur e simplu. Amestecurile fac rău, în toate domeniile, dar să ne oprim mai întâi asupra hranei. Vom vorbi, prin comparație, de gânduri, sentimente, priviri. Îngerăm hrana și organismul lucrează pe de o parte pentru a capta și asimila elemente care îi vor fi utile și pe de altă parte pentru a elimina pe cele care îi sunt străine și dăunătoare. Dacă organismul nu e capabil să realizeze această eliminare, această purificare, în diferite locuri din corp se acumulează deșeurii care se depun în organe, și mai ales în intestine. Dacă mâncăm alimente care nu sunt foarte pure și dacă mâncăm prea mult, acumularea de deșeurii ia proporții foarte dăunătoare sănătății și bunei funcționări a întregului organism.

Cum deosebim alimentele pure de cele impure ? Există un criteriu. Alimentele care putrezesc sau se râncezesc repede lasă în organism multe deșeurii și toxine, ele nu se transformă în energie, ci lasă cenușă și zgură. Așadar, această hrană nu este pură. Cu siguranță am spălat-o bine, am pregătit-o, am pus-o pe foc, dar toate acestea nu sunt de-ajuns, ele rămân exterioare. Este pură o hrană care nu putrezește decât foarte greu și în timp îndelungat. Experiența ne arată că fructele și legumele se păstrează mult timp, unele țin luni de zile fără să se strice, în timp ce carnea se alterează foarte repede. Fructele sunt hrana cea mai pură. Putem adăuga, din alt punct de vedere, că este pură acea hrană care a captat și poartă în ea multă energie solară. Fructele cresc și se coc la soare, impregnându-se în același timp cu forțele aerului în care se scaldă. Carnea și alte alimente pe care oamenii le mănâncă în zilele noastre îi otrăvesc de-a dreptul.

Hrana impură lasă multe deșeurii care se lipesc de pereții organelor, mai ales ai intestinelor, se întăresc pe ei, puțin câte puțin, și încep să fermenteze. Sângele trecând prin acele regiuni, se impurifică la contactul cu ele și produce toxine pe

care chiar și organismele cele mai normale nu reușesc ulterior să le elimine complet. Mucoasele intestinelor sunt extrem de sensibile și suferă curând de inflamații, se produc gaze care irită nervii și omul nu se simte bine, devine oarecum “ciudat”... Mă veți crede dacă vă spun că majoritatea bolilor și stărilor de dezordine, ca surexcitarea, mânia, nebunia, isteria, sentimentalismul exagerat, lăcomia, nevoia de posesie și chiar ura provin din existența, în organism, a materiilor acumulate, uneori de ani și ani ? Deșeurile rămase în intestine provoacă mari anomalii, care, din cauza faptului că organele sexuale sunt foarte aproape, pot afecta viața psihică și morală a individului.

Intestinul trebuie curățat. Una din metodele recomandate de Inițiați este postul (total). Ei nu l-au inventat, l-au observat în natură. Priviți de pildă animalele. Ele n-au medici, dar când sunt bolnave, natura le spune să se ducă să se ascundă undeva și să nu mănânce nimic, în afară de câteva ierburi purgative și în felul acesta se vindecă. În timpul postului intestinalele își fac munca, apoi se odihnesc și corpul are posibilitatea să se purifice. Pentru a curăța temeinic o casă, voi angajați o femeie care să vă ajute să scoateți praful și mizeria adunată în toate colțurile. De ce nu recurgem la o operațiune similară pentru a ne purifica organismul ? Bilioane de muncitori care sunt celulele noastre au uneori nevoie de o vacanță, iar noi le-o refuzăm. Trebuie să întreprindem o asemenea purificare o dată pe săptămână, cel puțin, dacă vrem să păstrăm sănătatea, să avem spiritul ager, limpede și liber și cu un caracter plăcut și echilibrat. Dacă nu, vom rămâne pradă nenumăratelor stări de rău și schimburilor bruște și incoerente de dispoziție.

Oamenii de azi înțeleg atâtea lucruri, dar ignoră necesitatea și sensul purificării. Ei nu văd că bolile își au originea în impuritatea sângelui. Deja îmi răspundeți că medicina vorbește altfel. Din punctul ei de vedere, poți mânca și bea orice și oricum, după bunul plac, din moment ce e de-ajuns ca după aceea să înghiți o pastilă sau două pentru a repune totul în ordine. Ceea ce afirmă Marii Maeștri și Inițiații rămâne adevărat, pentru toți: dacă sângele vostru e pur, nici o boală nu se va lipi de voi. Puricii și ploșnițele ne spun: “Noi suntem chimiști pricepuți, dotați cu sonde perfecționate, datorită cărora putem cunoaște natura și calitatea sângelui vostru. În funcție de date, venim să ne adăpăm din acest sânge sau să ne îndepărtăm de el. Noi avem și penduluri de radiesteziști, care ne îndreaptă cu siguranță către hrana cea mai savuroasă. “Voi credeți că puricii ciupesc sau nu în funcție de pielea mai dură sau mai fină a oamenilor. Și

țânțarii ? Și ei au aparate și știu dinainte nu numai pe cine vor mușca, ci și în care loc anume din corp o vor face. Insectele sunt excelenți profesori !

Să transpunem acest exemplu în alt plan. Dacă sângele nostru conține o hrană căutată de anumite spirite, de entități asemănătoare acestor insecte sau unor microbi, putem să ne ascundem oriunde, nu vom scăpa de ele. Închideți pe undeva un borcan cu miere sau cu dulceață: furnicile, viespile și muștele vor veni de la distanțe de kilometri de jur împrejur pentru a se ospăta. Sau puneți undeva puțină valeriană: pisicile vor veni în goană, căci acest miros le îmbată. Dacă aveți în buzunar o bucățică de bojoc sau de pește, toți câinii și toate pisicile din cartier se vor ține după voi. Ce trebuie să înțelegem din asta ? În lume, orice ființă, orice entitate se află în cautarea hranei care îi este destinată, care e făcută anume pentru ea. Cai, cârțițe, fluturi, păsări, crocodili, precum și omul, caută hrana care li se potrivește. Fiecare se duce în locul unde va găsi această hrană. Vulturii se năpustesc acolo unde sunt cadavre. Uneori chiar le dezgroapă.

Spiritele, entitățile, ființele dușmane ale naturii omenești, care vor să facă omul bucăți, să-l nimicească, să-l distrugă în organele sale pentru că ele iubesc hrana murdară, putredă, impură. Acolo unde se află o asemenea hrană, puteți fi sigur că sunt prezente. Un miros, o emanație, credeți-mă !

Unui prieten care se plângea că e invadat de viermi, în ciuda tuturor eforturilor pe care le făcea ca să scape de ei, i-am spus: “În intestinele tale se află o hrană propice acestor paraziți. Îndepărtează această hrană, curăță-te, spală-te și vei scăpa.” Nu scăpăm de țânțarii omorându-i, ci secând mlaștinile. Medicina actuală merge pe un drum greșit și o va recunoaște într-o zi. Poate că medicii știu deja toate acestea, dar ei din ce-ar trăi dacă ar recomanda pacienților doar să bea apă fierbinte ? Unul din frații noștri s-a vindecat de o boală destul de gravă prin folosirea judicioasă a apei bine fierte. S-a dus apoi să-l vadă pe medicul care nu reușise să-l ajute și i-a explicat ce a făcut. Doctorul cu pricina, care îi era prieten, îi zise: “Știu ce minuni poate face apa fierbinte în numeroase cazuri. Dar cum aș putea pretinde să fiu plătit pentru o consultație în care n-am prescris altceva decât să se bea apă fierbinte ? Iată adevărul în această problemă.

Împotriva bolii nu trebuie să luptăm cu mijloacele extraordinare. Trebuie să facem o muncă interioară, adică să învățăm să mâncăm, să bem, să dormim, să gândim, să acționăm în așa fel, încât să nu impurificăm sângele, deversând în el

elemente care vor atrage entitățile răufăcătoare. Dacă un om este impur interior, nici Dumnezeu însuși nu-l poate salva. Puritatea este o știință vastă. Ea va spune ce hrană să alegeți, cât din ea să absorbiți, când și cum, ca ea să nu lase deșeuri dăunătoare organismului, ca să nu se distrugă armonia sau să se compromită echilibrul atât în spirit cât și în trup. Căile naturale de evacuare, ca intestinele și rinichii, dar și pielea, plămâni, nasul, ochii, urechile sunt toate organe de purificare. Când aveți gripă sau angină sau o raceală, o bronșită, colici, ochii încep să vă lăcrimeze, vă curge nasul, vă dor urechile, pielea vi se acoperă cu erupții. Toate lucrează pentru a elimina deșeurile. Omul, această ființă obtuză și încăpățânată, refuză să se purifice el însuși prin alte mijloace, așa încât organele sale încearcă să elimine materiile impure așa cum pot. În loc ca acele căi prevăzute anume pentru eliminare să facă lucrul acesta în mod firesc, toate organele trebuie să se implice. Și în acest fel obolesc, se uzează și se îmbolnăvesc. Postul (negru) e salutar, încercați să-l practicați.

La ce folosește apa fierbinte ? Înainte de toate, nu costă nimic. Fierbând-o câteva minute, îngăduiți depunerea calcarelor care produc pietrele, artrita, arteriosleroza și alte maladii. În plus, ucideți microbii. Trebuie ca apa să fie fierbinte. Dacă spălați vasele cu apă rece, ele nu rămân foarte curate, pentru că numai apa caldă dizolvă grăsimile. La fel se petrec lucrurile și cu corpul nostru. Apa fierbinte va dizolva depuneri și materii pe care apa rece le lasă intacte. În plus, apa se răspândește și se infiltrează pretudindeni, urcă, coboară, e tot timpul în mișcare și, trecând prin toate organele, ea dizolvă calcarele depuse în țesuturi, apoi le antrenează afară, ieșind fie prin rinichi și vezică, fie prin porii pielii. Acest remediu nu costă scump. Trebuie să bem apa cât se poate de fierbinte înainte de (micul) dejun, adică pe stomacul gol. Și credeți-mă că n-o să muriți nici dacă beți un litru. În general se bea apă rece, chiar rece ca ghiața în timpul verii și se mănâncă înghețată, ceea ce răcește organismul. Ar trebui interzisă vânzarea de înghețată la porțile școlilor. Copiii sunt încălziți după ce au alergat și s-au jucat în curtea școlii, apoi dau navală la chioșcul de înghețată. Și după aceea mamele se întrebă de ce copiii lor au colici și le lipsește pofta de mâncare.

Nu trebuie niciodată să răpim organelor căldura lor vitală. Insist: apa caldă curăță, purifică, eliberează de deșeuri și întinerește. În plus, previne arterioscleroza și îndepărtează reumatismul. La început, apa caldă pare fadă și

neplăcută, dar în curând simți o asemenea stare de bine, încât a o bea devine o plăcere. Încercați și va veți convinge !

Ce înseamnă să fii pur ? Înseamnă să nu accepți în corp materii care vor putrezi și vor supraîncărca organismul cu substanțe nedorite și dăunătoare. Trebuie să absorbim alimente pure, băuturi pure, aer pur. Așa începe puritatea. După aceea ne vom ocupa de gândurile și sentimentele pure, care sunt încă și mai importante. Dar trebuie să începem cu trupul. Să știți că orice materie propagă unde care îi sunt specifice. Or, dacă plămânii voștri, rinichii, stomacul vostru sunt pline de materii străine, acestea vă leagă de vibrațiile negative din atmosferă și captați unde nocive. Materiile joacă rolul unui aparat de recepție. Cunoașteți natura higroscopică a sării: sarea reține umiditatea din atmosferă. Magnetul atrage și reține fierul. Materiile care sunt în voi joacă un rol analog în raport cu anumite vibrații. Ceea ce am să vă spun este dur, dar exact. Majoritatea bărbaților și femeilor sunt ca niște morminte ambulante în care putrezesc cadavre. Ei se plimbă, curățți în aparență, dar putrezi pe dinăuntru. Unde o fi simțul estetic al îndrăgostiților ? Dacă ar ști ce e în trupul iubiților lor nu s-ar mai îmbrățișa.

Vă dau un sfat: optați pentru o hrană pură și practicați un post săptămânal de 24 de ore, post total în ceea ce privește alimentele solide, dar cu câtă apă fierbinte doriți. În timpul acestui repaos alimentar, legați-vă de entitățile luminoase, citiți lucrări bune, purificați-vă gândurile și sentimentele. Procedând astfel (trebuie s-o spunem, deși nu e prea estetic), veți ajunge să nu mai mirosiți urât, iar cei care vor opta această disciplină un anumit timp vor observa că și materiile pe care le elimină corpul, chiar și transpirația, își pierd mirosul. Vă dau un indiciu; ascultați-mă ca și când aș fi medic: dacă mirosul materiilor eliminate și al transpirației se intensifică și devine neplăcut, e semn că sunteți bolnavi fără să știți. În orice caz, e un avertisment; dacă sunteți o persoană care reflectează, care gândește, care meditează, el vă va spune că boala vă pândește, că sunteți pe o pantă descendentă și că modul vostru de viață nu e sănătos. Vă spuneți că răul pe care-l resimțiți vine de la alimentele pe care le-ați ingerat în ziua aceea sau în ajun. Nu. Observați-vă cu atenție. Dacă timp de două zile sunteți neliniștiți, supărați, iritați, invidioși, mirosul vostru se modifică, devine mai urât și mai acru, deși hrana v-a rămas aceeași. Iar dacă trăiți o săptămână în condiții interioare bune, se va produce contrariul. Lucrurile își au originea în cap și se reflectă până la nivelul mirosului pe care îl degajăm.

Așadar, când mirosul corpului nostru se accentuează, înseamnă că suntem bolnavi, fie fizic, fie psihic și trebuie să luăm neîntârziat măsuri pentru a îndrepta situația. Ascultați sfaturile și avertismentele pe care vi le dă mirosul dejecțiilor și al transpirației voastre, pentru că sunt foarte prețioase. Ca să verificați adevărul acestor afirmații, dați o raită pe la grădina zoologică. Toata lumea se duce să vadă animalele, fără însă a trage învățăminte utile din asta. Avem ochi și nu vedem... Apropiați-vă de cuștile sălbăticiunilor, ale carnivoarelor. Mirosul înspăimântător pe care acestea îl degajă o să vă taie răsuflarea. Apoi apropiați-vă de miori, de oi, de porumbei, care sunt vegetarieni. Veți poposi cu plăcere în preajma lor. Mirosul pe care îl răspândesc carnivoarele reflectă instinctele și caracterul lor. Dar să nu insistăm excesiv !

Probabil ați început să înțelegeți că puritatea este o știință. Ceea ce vă explic e hărăzit celor care vor să evolueze, să se perfecționeze, să capete și să dezvolte calități în ei înșiși. Ceilalți vor continua să acționeze după cum le e obiceiul și vor suporta consecințele. Nu obligăm pe nimeni la nimic, ne mărginim la a prezenta realități.

Din cauza purității lor mâncăm noi salate, legume, cereale, fructe. Renunțați la carne și mezeluri. Știți cum și din ce sunt făcute cârnații și pateurile ? Câte pisici dispar, care sunt servite drept iepure ! Și ce să mai credem despre tot ce se petrecea la doctorul Petiot ? Să privim lucrurile cu spirit logic. Dar adeseori raționăm ca Nastratin Hogea. Într-o zi, judecătorul din satul lui îi spuse: “Nastratin Hogea, toată lumea se plânge de tine. O să trebuiască să te expulzez din comună. – Dar, domnule judecător, de unul singur n-o să pot niciodată să fiu un sat. Ceilalți trebuie să plece și să facă un sat altundeva.” Iată logica lui Nastratin Hogea. Sunt mulți Nastratin Hogea. Sunt mulți Nastratini pe lume, îi întâlnim zi de zi...

Așadar fericirea, succesul, sănătatea, înțelepciunea, puterea, totul stă în puritate. Fiecare impuritate introdusă în om îi este dăunătoare. Dar ce este impuritatea ? Amintiți-vă de lămpile cu gaz de odinioară. În fiecare zi trebuia să le cureți cu șomoilogul sticlele, care se acopereau cu funingine. Dacă neglijeai această operațiune, nu mai vedeai limpede. În plus, lampa răspândea un miros neplăcut. Creierul este o lampă. Când funcționează, iese un pic de fum, iar depunerea care se formează ne împiedică mai apoi să înțelegem, în afară de

cazul că îl curățăm, că îl spălăm, așa cum facem cu intestinele. Și inima trebuie curățată, căci și ea se acoperă cu depuneri care îi stingheresc funcționarea. Toate aceste organe se situează, pe verticală, la nivele diferite: intestinele necesită cea mai multă curățire, inima cere și ea o curățire, care e mai puțin materială, iar creierul una încă și mai subtilă. Pe măsură ce avem în vedere un organ cu funcții mai înalte, deșeurile sunt mai neînsemnate cantitativ și mai puțin dense. Lucrul acesta se observă în diferitele moduri de iluminare. Becurile electrice nu necesită o curățire zilnică, dar cu timpul se acoperă și ele cu negreală care le opacizează. De la gaz la electricitate, omul a parcurs un drum lung. Am mai vorbit despre lucrul acesta într-o conferință despre fum (nr. 179 din 30 martie 1943), pe care am să v-o reamintesc pe scurt. Mijloacele de iluminat au evoluat de-a lungul timpului, de la torța cu rășină la becul electric. Se folosesc lemnul, cărbunele, petrolul, care fac fum, praf și miros. Trebuie să îndepărtezi cenușa, zgura, funinginea, dacă vrei ca lămpile să lumineze așa cum trebuie.

Corpul nostru are nevoie să fie eliberat de deșeuri. Fiecare se înbuibă zi de zi și uită să se curețe cum se cuvine. Stările de iritare, nenorocirile, defectele de caracter și bolile provin de la aceste deșeuri care stagnează în intestine, în stomac, în inimă și în creier. Purificarea este prima condiție a evoluției. Trebuie să studiem metodele de purificare. Nu putem înainta nici măcar cu un pas dacă nu tindem de la început către purificare. Din pacate ea este o virtute neglijată și disprețuită în zilele noastre. Oamenii se ocupă de curățenia exterioară, nu de puritatea interioară. Femeile se îngrijesc, se machiază, merg până la a-și pune pe față felii de carne în timpul nopții ca să-și îmbroșeze tenul... Bieții bărbați ! Cât sunt de nerăbdători ! Și totuși, aceste femei nu se fac mai frumoase. De ce ? Pentru că frumusețea nu se poate obține decât prin puritate. Atunci când tinerii vor înțelege acest adevăr, vom vedea crescând o nouă generație. Nu vorbesc aici doar de frumusețea simetrică a formelor. Atât de des emanațiile subtile ale ființelor, undele care le învăluie și care constituie atmosfera lor de miros a mușgai, a praf, a putred. Ai vrea să te îndepărtezi, dar interlocutorul nu se lasă. Unii emană mirosuri care îți repugnă, insuportabile, pentru că nu s-au curățat cu adevărat. Baia zilnică și parfumurile nu sunt de ajuns pentru a alunga mirosul lor respingător.

Vă hotărâți să curățați o pivniță plină de mușgai, de ciuperci, de păianjeni și de mizerii și în fiecare zi lucrați ca să o puneți la punct. Pentru a izbuti, trebuie să scoateți toate obiectele mușgăite și să le întindeți în bătaia soarelui.

Atunci ciupercile vor dispărea. Trebuie să distrugeți în voi toate ciupercile care profită de umiditate și întuneric pentru a se înmulți. În limbaj inițiativ, umiditate înseamnă senzualitate și sentimentalism exagerat. Dimpotrivă, prea mult intelect usucă și contractă. Intelectualii sunt cei atinși de neurastenii și de boli nervoase. Nervii lor sunt concentrați, ei au nevoie să fie umeziți. Dacă îi uzi, se însănătoșesc. Asta înseamnă că trebuie să-și pună în inimă un strop de iubire, în timp ce aceia care sunt prea umezi, sentimentalii, trebuie să studieze în lumină, în limpezime. E nevoie de un echilibru: nici prea uscat, nici prea umed.

Vă spuneți: “Știm toate acestea”. Poate, dar ceea ce contează e punerea în practică. Nu servește la nimic să te oprești la teorie. Trebuie să aplicăm ceea ce știm. Fără practică nu există cunoaștere adevărată. Nu înțelegi decât practicând.

Puritatea pusă în practică e baza a tot. În arborele vieții din Kabbala, sefirotul Iesod se află la baza pilonului central, imediat deasupra lui Malkut, Pământul. Iesod este Luna, simbolul purității. Iar pacea fără de care nu putem să progresăm, nici să fim fericiți, nici să ne eliberăm, pacea vine din puritate. Când aveți mâncărimi, paraziți, viermi, inflamații în organe, de ce liniște vă puteți bucura ? Pacea nu vine decât dacă nici o materie străină nu tulbură funcționarea organismului, deci sănătatea.

Există mai multe moduri de a purifica sângele; iată aici patru dintre ele (*Aceste patru puncte sunt legate de cele patru elemente: pământ, apă, aer, foc*):

1. Post (negru), purgații și spălături.
2. Apă fierbinte (de băut cât ține postul).
3. Exercițiile respiratorii.
4. Expunerea la razele soarelui la ora răsăritului.

Zorile, momentul când soarele se înalță la răsărit este acela în care el ne trimite undele lui puternice, care purifică și curăță. După ce te-ai scaldat în ele te simți ușor întreaga zi. Din nefericire, oamenii preferă barurile de noapte și apoi se miră că se simt prost, fizic și psihic. De fapt ei acționează în felul acesta pentru că lumina îi supără. Oamenii nu știu să procedeze altfel; ei suprimă și neagă lucrul care-i deranjează. Fidelitatea, de exemplu. Sau apendicele. Apendicele strigă neîncetat: “Nu-mi mai trântiți carne, n-o mai mâncați !”, iar omul răspunde: “Mai taci din gură, că mă plictisești !” Oamenii nu știu la ce

servește apendicele și atunci îl suprimă. Da, râdeți pentru că am spus “apendicită” în loc de “apendice”. Mă întreb dacă am știut vreodată să vă vorbesc limba. Într-o zi, Alexandre Dumas fu criticat de un scriitor care, reproșându-i stilul prea puțin corect, adăugă: “Eu îmi cunosc limba (franceză).” La care autorul celor “Trei mușchetari” răspunse: “Franceza dvs. Da, dar nu și pe-a altora.” Nu e ușor să te adaptezi la limba și obiceiurile celorlalți.

Între bulgari și francezi sunt mari diferențe. Nu vorbesc de diferențele etnografice, morfologice, nici de rețeaua de șosele, de școli etc. Nu. Vorbesc de atitudini și mentalități. De exemplu: aici, dacă aveți un vizitator și doriți, după un anumit timp, ca el să plece, vă ridicați în picioare pentru a-i da de înțeles lucrul acesta. În Bulgaria se face exact pe dos. Jigniți adânc un vizitator dacă îi arătați că întrevederea s-a isprăvit. Primind un vizitator, contezi pe educația și discreția lui, îi oferi tot; lui îi revine îndatorirea să nu abuzeze. La slavi un invitat știe că poate rămâne cât timp dorește la cel care l-a primit și el este cel care încheie întrevederea, se ridică și pleacă la momentul ales de el. Atunci gazda îl invită să mai stea și va trebui ca el din nou să se decidă să plece și așa mai departe. Ține de educație ca vizitatorul să știe când să plece. Acest fel de a proceda presupune între ființe o încredere, o prietenie, un sentiment de fraternitate. Obiceiul franțuzesc de a te ridica în picioare ca vizitatorul să plece întrerupe un curent care se crease între ei, ai sentimentul că e o întâlnire între doi funcționari, între doi străini; gestul nu este nici prietenesc, nici călduros. Cât am suferit la începutul șederii mele în Franța, din cauza acestui amănunt ! Primeam prieteni care stăteau la nesfârșit. Când se ridicau să plece, îi rețineam politicoș, după obiceiul bulgar, ei profitau, iar eu nu mai știam cum să-i fac să plece. Într-o zi, când mă plângeam de această mică problemă, prietenii îmi explicară cum trebuie să procedez pentru ca vizitatorii... să mă lase să lucrez. Dar nu mă puteam hotărâ să adopt metoda voastră, suportam vizite interminabile. Diferența este mică, sunt de accord, dar ea dezvăluie două mentalități cu consecințe diametral opuse. Dacă celălalt pleacă fără să aștepte semnalul meu, procedează bulgărește. Dar dacă mă ridic și fiecare se apropie să-mi strângă mâna – și ce de mâini trebuie să mai strâng ! – este obiceiul franțuzesc. Cele două moduri de a produce se întrepătrund, nu știi întotdeauna unde este granița. Dar trebuie să spun că atitudinii mele îi datorez mulți prieteni pretutindeni în Franța. E adevărat că am plătit deseori cu vizitele îndelungate ale unor vizitatori perseverenți. Dar acum sunt invitat la numeroși prieteni unde pot să stau un timp. Nu vă temeți; ca un bulgar ce sunt, nu voi abuza, nici măcar nu voi profita.

N-o să stau în pensiune la cei care îmi spun: “Veniți la Marsilia, la Bordeaux...” De ce nu ? Ca să-mi fac înca și mai mulți prieteni ! Dacă vi se oferă o prietenie, nu procedați în așa fel încât cel care a oferit-o să regrete după câțva timp. Prin atitudinea lor, francezii au ajuns să neglijeze prietenia, să piardă încrederea, să disprețuiască sensul fraternității. Fiecare profită de celălalt. Așa încât, celălalt se plânge, pe bună dreptate. Dar acum trebuie să adoptați o nouă mentalitate și să înțelegeți faptul că o invitație nu vă dă dreptul să profitați de ea în mod exagerat.

Sobrietatea și măsura, în toate domeniile, vă fac să vă câștigați prieteni și vă asigură încrederea lor. Așa mi-am făcut eu prieteni în țara voastră. Toți pot să spună: “Nu mi-a luat nimic, n-a abuzat de noi.” Cu toate acestea, eu îi pun în gardă: “Fiți atenți că într-o zi am să vă fur.” Cum ? Aveți să înțelegeți. Cândva trăia un abate care puse în scenă într-o zi o piesă atât de plictisitoare, că toți spectatorii căscau sau dormeau. Invitase la spectacol toate notorietățile și toți se mirau: “Cum ați putut dvs., o persoană atât de spirituală, să alegeți o piesă atât de oarecare ? – E cât se poate de simplu, zise abatele, toți acești invitați pe care îi vedeți aici m-au plictisit în asemenea măsură, în mic, în toți acești ani, încât am vrut să le-o plătesc, în mare.” Uite, așa, în mare, îmi propun și eu să vă fur. Nu m-am hotărât încă bine asupra mijloacelor, dar cu timpul, o să vedeți !

Se spune despre Jean de la Fontaine că era un om foarte distrat. Într-o seară, la recepție, se întreținu îndelung cu un tânăr care îi păru simpatic. După aceea îl întrebă pe un prieten: “Știți cumva cine era tânărul acela chipeș ?? – Desigur, domnule de la Fontain, îl cunosc este fiul dvs.”

Aveam în Bulgaria un profesor pe care îl chema Balabanov, renumit pentru cât era de distrat. I se întâmplă să meargă pe stradă cu un picior pe trotuar și cu celălalt pe șosea, fără să bage de seamă. Într-o zi de iarnă, vru să ia autobuzul. Or, acolo, când e zăpadă, oamenii poartă galoși de cauciuc, pe care îi încalță peste pantofi și îi scot la ușă înainte de a intra în casă. Înainte să urce în autobuz, profesorul își scoase liniștit galoșii, ceea ce provocă ilaritate generală.

Bine ! Ați râs, asta v-a destins ! Să ne întoarcem la puritate, virtute primordială atunci când vrei să mergi pe drumul perfecționării, virtute care necesită o stare de spirit minunată. Trebuie să veghem permanent asupra acestui lucru, deci să ne alegem hrana, în toate planurile – alimente, gânduri și comportament. Și mai este un lucru de care puritatea depinde foarte tare,

respirația. Sângele care străbate toate organele corpului se întoarce mereu la plămâni pentru a se purifica. Dacă veți face cu regularitate și atenție exercițiile de respirație, veți izbuti să vă purificați sângele.

O alta metodă: dieta. În mica noastră Fraternitate, ținem post negru de joi la prânz până vineri la prânz. Am primit scrisori de la unii, care spuneau: “Am postit, dar m-am urâțit.” Da, la început postul poate avea acest efect. Uneori aveți migrene, amețeli, pulsații ale sângelui în tâmples, dureri, palpitații și chiar leșinuri. E normal. Nimeni nu moare din asta, în afară de cel care ar posti un timp prea îndelungat. În schimb mulți au murit pentru că au mâncat prea mult ! Primele posturi sau primele zile ale unui post pot fi dificile, e adevărat, dar în loc să intrați în panică, trebuie să vă întrebați de ce. Organismul, care este multă vreme încărcat cu deșeuri, resimte o mare tulburare, un soi de dezordine interioară, este scos din obiceiurile lui, bietul de el ! Brusc este obligat să evacueze toate materiile pe care le avea în păstrare, este obligat să le reverse în torentul circulator. Acest lucru perturbă în mod necesar sângele, cel puțin pe moment. Pretutindeni organismul curăță, mută din loc, spală, purifică. Această derăticare este cea care produce zgomot și care provoacă senzațiile neplăcute și răurile. Aceste stări proaste sunt spre binele vostru, sunt dovada că se înfăptuiește o muncă salutară, nu veți muri din asta, dimpotrivă. Suportați-le cu curaj, perseverați. Aceste tulburări vă demonstrează că postul este necesar. După o zi sau două veți constata că această dezordine interioară se domolește, făcând loc unui echilibru, unei stări de bine. Când răurile vor dispărea complet, întregul vostru organism va afla o stare neobișnuită de liniște și de pace. Dacă răurile ar fi fost semnul unei boli reale, ele nu s-ar fi atenuat, ci ar fi făcut loc unei stări anormale, cu abateri de la starea normală de sănătate. E ridicol ! Dar v-ați simțit mai bine.

Așadar, raționați științific, nu judecați după primele observații, după aparențe, pentru a conchide că postul este primejdios. Dimpotrivă, tocmai aceia care suferă cel mai mult la început au cel mai mult nevoie de post și vor trage din el cele mai multe foloase. Tulburările lor provin din abundența deșeurilor deversate în sânge prin marea curățire. Aparențele înșală. Dacă în primele momente suntem puțin slăbiți, puțin cam galbeni și avem dureri, curând totul dispare și devenim simpatici, plăcuți, luminoși și ușori. Dacă nu cunoaștem limbajul naturii și nu privim decât ce e trecător, ne speriem, întrerupem postul și stăvilim munca începută. Zicem: “Am palpitații, am să mor...” și repede

mâncăm, adică reîncărcăm acele organe care speraseră o clipă că vor fi eliberate. Tulburările încetează, ce-i drept, și tragem concluzia că am procedat cu înțelepciune. În realitate am întrerupt un proces de purificare care ne-ar fi scutit de boli ulterior grave. Asta ne place, să ne pregătim boli pentru mai târziu ! Și când ele se manifestă, nu mai vedem legătura logică cu modul nostru de a trăi. Necunoașterea omenească n-are margini !

Și alcoolul ? Câți nu-și spun: “ Un păhărel acum, încă unul mâine, n-are cum să mi se facă rău. Mă simt bine când am băut.” Ascultați-l pe Nastratin Hogeia, e foarte competent în materie de fericire: “Dacă vrei să fii fericit o zi, îmbată-te. Dacă vrei să fii fericit trei zile, însoară-te. Dacă vrei să fii fericit o săptămână, taie porcul. Dacă vrei să fii fericit toată viața, fă-te preot.” Nastratin Hogeia știa prea bine că băutura nu te poate bucura mai mult de douăzeci și patru de ore. Iar însurătoarea? Lucrurile merg bine trei zile, după care numai Dumnezeu știe ce se întâmplă. Iar să mănânci mai mult de opt zile carne de porc, care este grasă și indigestă, e cum nu se poate mai rău și mai nociv. Așa că, în mod evident, nu-ți rămâne decât să te faci preot.

Cei mai mulți își fundamentează modul de viață pe starea de bine în imediat și judecă totul după plăcerea clipei prezente. Nu văd nimic dincolo de ele și cu toate acestea se cred plini de înțelepciune. E adevărat că pe moment ceea ce fac este agreabil și le aduce bucurie , dar ei nu știu ce le aduce lucrul acela mai târziu. Nu vă temeți să suferiți puțin postind. Încercați să înțelegeți lucrurile mai bine. Nu vă speriați că resimțiți câteva răuri, ci perseverați până când ele dispar, ceea ce nu va întârzia să se producă. Ele se datorează faptului că natura lucrează pentru a elimina deșeurile care vă împovărează organele, purificare ce le va descărca și le va ușura. Vreți să întrerupeți această muncă așa cum încercați să faceți febra să scadă cu anumite medicamente, ca să vă simțiți imediat mai bine, fără a lua în considerare consecințele viitoare. Oprim răurile, dar ne pregătim o boală gravă pentru un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat. Ne e teamă că murim dacă mai crește temperatura. Nu ! Lăsați organismul să acționeze singur. Dacă veți colabora cu organismul în loc să-i stingheriți munca, febra vă va salva și vă va elibera. Căci organismul încearcă tocmai să destupe canalele, să dizolve și să topească deșeurile care stânjenesc funcționarea organelor, curăță sângele și această activitate este cea care face temperatura să crească. Trebuie să o suportați, chiar dacă crește. Ea e o dovadă că munca se realizează. Putem s-o suportăm mai ușor și să ajutăm organismul în eforturile lui bând apă fierbinte,

fiartă în prealabil. Beți mai multe căni una după alta. Temperatura va scădea. Canalele se vor dilata ceea ce va favoriza șuvoiul circulator, iar atunci sângele va putea să preia și să antreneze către căile naturale și către piele toate deșeurile și toate depozitele dizolvate. Nu opriți niciodată creșterea temperaturii cu remedii prostești. Boala n-o să vă facă niciodată atâta rău cât vă fac aceste remedii. Natura dispune de o excelentă medicină. Încredeți-vă ei.

Să vorbim despre apendice. Apendicele are un creier un reprezentant, o glandă foarte importantă, pregătită să funcționeze la oameni mai târziu. Când scoate apendicele, fără să știm suprimăm ceva în creier. Omul n-a fost construit cu organe în plus, pe care să le poată îndepărta fără prejudicii. Credeți că puteți muri din cauza acestui apendice și vă hotărâți să vă operați. Nu, trebuie doar să trăiți în așa fel încât el nici să nu se infecteze, nici să nu se inflameze. Nu-i impuneți asemenea condiții încât să trebuiască neapărat să-l scoateți. Nu trebuie să ajutăm natura, nu să ne luptăm împotriva ei. Ea este în stare să facă singură fără știrea voastră toate operațiile necesare. Multe din operațiile practice în mod curent de chirurghi ar putea fi evitate.

Ascultați experiența doctorului Guiard din Lyon. El a descoperit că apendicita se datorează prezenței unui vierme care se localizează și trăiește în apendice pentru că aici își găsește hrana. Acest medic a vindecat nenumărați bolnavi folosind un vermifug puternic, atât. Când a vrut să-și împărtășească observațiile și succesele la Facultatea din Lyon, a stârnit indignarea confrăților, care îl constrânseră să păstreze tăcerea asupra acestui subiect. El preferă să-și dea demisia și scris o carte intitulată “Paraziții care inoculează boli”. De ce i s-a interzis să vorbească ? Pentru că operațiile - cu deosebire cea de apendicită, care este ușoară și nu comportă riscuri - sunt profitabile sub aspect financiar.

Iată cazul grăitor al unei bolnave care suferea de apendicită cronică. Văduva de doctor, ea beneficia de înlesnirea de a fi îngrijită gratis de confrății soțului ei decedat. Ea credea că cel mai bun mijloc de a scăpa de suferința ei era operația și se adresa unui doctor care se număra printre prietenii ei. Acesta consideră că intervenția nu era necesară. Atunci se duse la un altul, care îi spuse: “Scumpă prietenă, am să fiu sincer cu tine. N-ai vrea să te operez, ceea ce nu-mi aduce nici un venit, când operația este inutilă”. Asta spune multe despre mentalitatea a numeroși medici.

Meditând asupra problemei purității veți găsi o cheie pe care o veți păstra mereu în mână pentru a deschide toate ușile și rezolva toate problemele. Câte greutăți, rupturi, drame și divorțuri în familii nu provin doar din lipsa purității sau chiar a curățeniei ! Bărbatul nu se spală pe picioare, femeia miroase urât. În corp există saci, burdufuri pline cu deșeuri respingătoare pe care nu le curățim și apoi avem pretenția să răspândim o mireasmă plăcută. Un pântec nu trebuie să păstreze în el deșeuri care putrezesc.

Vreau să fiu bine înțeles. Nu vorbesc numai de mirosuri fizice, vorbesc, chiar în mai mare măsură, și de mirosuri psihice, morale, mentale. Puritatea este un pașaport și o monedă de schimb. Când veți trece dincolo, va trebui să prezentați pașaportul. Sfintele Scripturi spun limpede că numai cei care au inima curată îl vor vedea pe Dumnezeu. Lucrul acesta merită explicat, ca și puritatea din gânduri, problema încă și mai profundă. Trebuie să recunoaștem că oamenii obișnuiți nu deosebesc, în aceste două domenii, ceea ce este pur de ceea ce este impur.

Această necunoaștere se află la originea a numeroase tragedii în relații, prietenii, anturaj, legături. Un om care se hrănește interior cu tot felul de sentimente inferioare respingătoare seamănă cu o mlaștină în stare de putrefacție, iar oamenii care se apropie de el se scaldă în ea. Ieșind de la baia publică, Diogene spune: “Și acum unde să mă duc să mă spăl de această baie ?” În prietenii și legături, locuiești cu cineva, îi strângi mâna, rămâi mult timp lângă el, te cufunzi în mocirla lui. În același timp te crezi savant, ai pretenții... Numai puritatea poate să spună dacă avem cunoașterea adevărată.

Balzac avea pretenții de grafolog. Într-o zi, o doamnă îi întinse un text, întrebându-l ce putea să prezică băiatului care îl scrisese. Cercetând foaia de hârtie, Balzac spuse: “Este scrisul fiului dvs. ? – Nu. Ce bine, pentru că aceste câteva rânduri dezvăluie un copil cât se poate de obișnuit, obtuz, ușuratic și fără viitor”. Doamna izbucni în râs: “Domnule Balzac, am scos această foaie dintr-unul din caietele dvs. De școlar. Ceea ce tocmai ați judecat este propriul dvs. scris”. Iată pretențiile de grafolog ale acestui scriitor care a lăsat atâtea opere remarcabile. Câți nu au, ca el, pretenții nejustificate ! Câți, ducând o viață foarte impure, nu sunt asemenea acelor burdufuri pline cu resturi, dar pretind că predică puritatea și dau învățătură spirituală !

În învățatura lui, Maestrul Peter Deunov insista enorm asupra purității. Dacă înțelegeți puritatea, nu poți trece inițierile, care se bazează toate pe puritatea perfectă. O inițiere vă dă drept țintă o regiune a lumii invizibile, ai cărei locuitori nu vor să fie deranjați. Din clipa în care ați intrat pe domeniul lor, se ridică împotriva voastră – poate nu toți, dar cei mai mulți dintre ei – și vă urmăresc și vă chinuie cu atât mai mult cu cât sunteți mai puțin puri interior. Există oameni care se plâng mereu, care par să atragă nefericirea, fără să știe de ce. Vă spun eu. Impuritatea e ca un paratrăznet, ea atrage trăznetul. Orice materie are o putere de atracție care acționează asupra anumitor forțe. O impuritate stocată undeva în corp atrage, ca un paratrăznet, unde și vibrații care sunt în corespondență cu ea. Prezența acestui paratrăznet e ca o ipotecă, într-o zi ea va produce în mod inevitabil efecte, poate sub forma unei boli. Pentru a nu atrage nenorocirile, eșecurile, bolile, trebuie în mod prioritar și neobosit să te cureți, să te purifici, să te eliberezi de toate deșeurile.

La ce bun să citești, să studiezi, să ai bogății sau glorie dacă ești condamnat să pierzi totul din cauza impurității ? Atunci când ai puritatea, cunoașterea poate veni să te inunde într-o clipă. În general norii acoperă inteligența și te împiedică să vezi și să înțelegi, căci materiile impure din sânge se evaporă și se depun în creier, care se oprește la o viziune tulbure, limitată, pământească. Impuritatea sângelui limitează inteligența omului. Vinul, alcoolul produc vapori care urcă la creier și te fac să vezi dublu sau triplu. Bețivul constată, ca Galilei, odinioară, că pământul se învârtește ! Impuritățile sângelui sunt răspunzătoare de această evaporare care întunecă inteligența. Când îți purifici cu adevărat sângele, cunoașterea se poate ivi extrem de repede.

Sângele este lichidul corpului nostru fizic. El corespunde apei din natură – apa râurilor, a lacurilor, a mărilor, a oceanelor. Să vedem atunci în ce fel procedează natura pentru a-și purifica sângele. Ea acționează folosind fie pământul, fie soarele. În prima metodă, apa este nevoită să coboare, să se afunde în sol, adânc către întuneric, trecând peste obstacole, pentru a urca din nou, mai târziu, la suprafață. În a doua metodă, apa se evaporă sub acțiunea soarelui, urcă spre păturile înalte ale atmosferei, apoi, eliberată de toată murdăria pe care a primit-o pe pământ, coboară din nou, sub formă de ploaie sau ninsoare.

Și noi ne putem curăța și purifica în două feluri, fie prin chin și suferință, prin acele ciocane grele ale existenței care sunt tristețile, bolile, regretele, fie

expunându-ne la razele soarelui, deschizându-ne către lumina și căldura lui. Și acest lucru l-au ales oamenii de bun simț. În loc să coboare în întuneric, neștiință și neînțelegere, ei urcă în fiecare zi foarte sus, ca sufletul lor să se purifice și să devină mai puternici. Aceia care nu vor să se roage, să mediteze, să se înalțe spiritual vor fi purificați cu forța de către viața însăși, în durere. Ei vor plăti foarte scump faptul că n-au ales să se purifice la razele soarelui care răsare, printr-o hrană vegetariană, prin sentimente dezinteresate, prin gânduri luminoase și fapte nobile.

De ce a neglijat omenirea această problemă a purificării ? Nimeni n-a vorbit serios despre ea – și nici nu-i de mirare. Cum ai putea vorbi despre o calitate pe care nu o ai ? și practica ce nu cunoști ? Poate oare fumătorul cu țigara în gură să vă sfătuiască să nu fumați ? Nu, nu are căderea, așa că nu îndraznește s-o facă. Puțini se încumetă să se aventureze pe terenul purității, pentru că ceea ce ar spune ar fi în mod necesar impur într-o anumită măsură.

Oamenii preferă să scrie lucrări peste lucrări pentru a-și justifica slăbiciunile, ba chiar viciile, mai degrabă decât să înceapă să trăiască în puritate, să gândească gânduri pure și să se hrănească cu sentimente pure. Citești și auzi spunându-se că cutare slăbiciune este naturală și deci ireproșabilă. Celor care aduc nenumărate în favoarea consumului de carne le răspund: Voi mâncați carne, carnea vă place și nu vreți să renunțați la ele. Acesta este motivul pentru care citați aceste argumente și nu sunteți convinși de adevărul lor”. Fiecare vrea să-și justifice bulimia, viața dezordonată, libertinajul și să dovedească faptul că slăbiciunile lui sunt cât se poate de firești și de normale. Să mărturisească această slăbiciune, și-atât ! Un alt argument este că plantele mănâncă minerale, animalele mănâncă plante, deci omul trebuie să mănânce animalele; acesta ar trebui să constituie hrana lui naturală. Acest raționament nu este corect. Noi, de fapt, trebuie să mâncăm fructele, darurile animalelor, nu trupul lor. Voi mâncați copacul care vă dă fructele ? De ce să mâncați animalul care vă dă laptele, lâna, ouăle sau mierea lui ? Un alt argument: “Mușchii noștri sunt carne. Ca să facem mușchi, trebuie să mâncăm carne”. Spuneți-mi, oaia sau vaca trebuie să mănânce lapte pentru a produce lapte ? Ele mănâncă iarba și o transformă în lapte în interiorul corpului lor. Iar carnea, boul o fabrică plecând de la iarba și fân. Dacă mâncați carne, în corpul vostru ea nu se transformă în mușchi. Ea se modifică total.

Avem, în plan fizic, un mare număr de alimente din care să alegem. La fel stau lucrurile și în plan astral și mental. Ce înseamnă asta ? Nu trebuie să acceptăm, să primim a gândi și a simți orice. Trebuie să alegem gândurile și sentimentele cu care ne hrănim. Există sentimente pe care nu trebuie să le “mâncăm”, ca de pildă gelozia, răutatea, ura, ranchiuna, mânia. Pe acestea trebuie să le îndepărtăm. E la fel de primejdios să mâncăm prea mult în planul sentimentelor ca și în planul fizic. Dincolo de anumite limite, te amenință consecințele cele mai nocive. Când ați luat o masă copioasă, e adevărat că v-ați delectat, dar vă simțiți greoi, prea plini, dormitați. Ar fi trebuit să vă opriți în momentul în care deja ați mâncat bine, însă v-ar plăcea să continuați. Dar oamenii spun: “O, încă puțin, n-are cum să-mi facă rău” și în scurt timp nu mai pot să respire...

Trebuie să știți un lucru: de ceea ce mâncați în plus vor profita alții și nu voi. Prea-plinul, surplusul, fie el și mic, se va depune pe organe undeva în corp pentru a mucezi și putrezi acolo. Celulele noastre știu ce rezerve sunt utile. Nu trebuie să strângem rezerve superflue, care vor atrage hoții și cerșetorii. Același fenomen se petrece în domeniul sentimental, unde spiritele astrale vin să vă fure trei sferturi din ce-ați ascuns. Ei atunci cine e cu folosul ? Am cunoscut mâncăi mai slabi ca mine, pentru că hrăneau spirite. Observam adesea că persoanelor care s-au ghiftuit la o masă, după două ore li se face iarăși foame. De ce ? Spiritele le-au luat ce-aveau. Nu trebuie să atragem spiritele nepoftite. Abundența e cea care le atrage, așa ca să nu facem să se reverse paharul.

Cum se petrec lucrurile atunci când mâncăm cu măsură ? La sfârșitul mesei simțim o ușoară foame. Dacă nu cedăm acestei dorinți sau dacă nu mai avem nimic de mâncare, după câteva minute ne simțim, cu uimire, perfect sătui, ghiftuiți și mulțumiți. Ce s-a întâmplat ? Naturii nu-i plac lacunele, lipsurile și cu atât mai puțin surplusurile. Așa că s-a grăbit să umple golul care ne supără. Există în noi o ființă menită să vegheze ca organismul nostru să fie în siguranță. De exemplu, dacă ne dezvelim în somn, ne face să ne tragem inconștient pătura pe noi. E spiritual de conservare, care se ocupă de sănătatea noastră. El veghează în noi de secole și lucrează pentru noi, opunându-se oricărei distrugerii și oricărei schimbări. Dacă aspirăm să evoluăm, atunci când am fi foarte spiritualizați, acest spirit rezistă energetic și, pretinzând că ne salvează, că ne apară, crează în noi o tulburare. Voi îl liniștiți, îi explicați intențiile voastre, dar el se încăpățânează în dorința de a vă menține în starea voastră actuală. Clarvăzătorii

cunosc aceste lucruri. Dacă n-ați mâncat, această ființă protectoare spune tuturor chimiștilor corpului vostru: “Puneți repede lucrurile la punct” și el însuși captează din atmosferă elementele care vă lipsesc. Iată de ce cumpătarea și postul lungesc viața și fac să simțim revărsându-se în noi elemente subtile. De ce să hrănim ființe astrale ?

Mi s-a spus: “Ne sfătuiți să mâncăm cu iubire. Atunci o să-i imităm pe cei lacomi sau împătimiți în ale bucătăriei, ei sunt mai aproape de adevăr decât asceții”. Răspunsul este simplu. Lacomii sunt apți pentru o singură muncă. Ce fac viermii pământului ? Rolul lor este de a trece pământul prin corpul lor, prin digestie, pentru a-l elimina sub o formă mai elaborată, mai fină, mai perfecționată. Ei spun: “Suntem mici și neînsemnați, dar datorită nouă, pământul devine digest pentru plante”. Viermii sunt niște plugari. Cam asta fac oamenii pentru care a mânca este o ocupație preferabilă oricărei alta. De fapt, noi avem cu toții îndatorirea de a lucra asupra materiei pentru a o rafina și a o înnobila. O ingerăm pentru a o spiritualiza. Este o îndatorire grea. Fiecare regn are drept sarcină să treacă prin el însuși materia regnului inferior pentru a o face mai fină, mai subtilă. Asta nu înseamnă că faptul de a iubi, de a aprecia și a respecta hrana să facă din voi un lacom sau un adept al rafinementului culinar. Lacomul nu se gândește decât la mâncare, iar cel înrobit gustului, la fel. Ei nu trăiesc decât pentru a mânca. Noi mâncăm pentru a trăi, pentru a primi și păstra viața, Este cu totul altceva.

V-am atras deja atenția asupra unei diferențe importante într-un alt domeniu. Omul care adoarme și omul care moare merg amândoi în astral, în lumea de dincolo, dar primul se reîntoarce în corpul fizic dimineța, în timp ce al doilea nu se întoarce. Deși este vorba de unul și același fenomen, o călătorie în astral, între ei este o mică diferență !

Puritatea trebuie studiată în toate domeniile, între altele în cel al iubirii. Mă tem întrucâtva să abordez acest subiect în fața voastră. Ați înțeles că puritatea este cea care înalță, care topește norii și împrăștie întunericul dinaintea ochilor voștri. Datorită purității vedem. Multe probleme rămân pentru voi de nerezolvat din cauza impurităților care încarcă anumite regiuni ale ființei voastre. Faptul de fi mereu neliniștiți și tulburați nu este un indiciu prea favorabil; asta înseamnă că aveți în voi impurități. La fel și dacă sunteți susceptibili, deosebit de vulnerabili.

Va dau aceste metode foarte simple: respirație, cumpătare, post, ingerare de apă fierbinte, expunere la soare care răsare, meditații, rugăciuni. Practicați-le. În trecut bolnavii erau vindecați prin post și transpirație. Se practica și sângerarea și... se întâmplă ca bolnavul să se ducă pe lumea cealaltă... Ia ascultați: un medic venit să vadă un bolnav află că acesta tocmai murise; și întreabă: “Măcar a transpirat zdravăn ?” În Bulgaria, un pediatru care era puțin cam fudul de ureche trece să vadă un copil bolnav, dar mama îl anunță că copilul a murit. Doctorul îi răspunde: “Bine. Continuați să-i dați aceleași pastile. – Doctore, dar v-am spus că copilul a murit ! – Asta nu e treaba mea, asta-l privește pe Dumnezeu”. Ei da, medicii cred că dacă bolnavul se însănătoșește, e datoria lor, dar dacă moare, e destinul. Asta-l privește pe Dumnezeu. Uneori viața sau moartea sunt o problemă de voință. Ascultați: O femeie tânără și frumoasă era pe moarte; ea îi spuse soțului: “Iubitule, știu că sunt pierdută. Vreau să-ți cer ceva: promite-mi că n-ai să te recăsătorești niciodată”. Soțul, care era tânăr și iubea viața, nu putu să-i facă soției această promisiune. Indignată, aceasta exclamă: “Dacă-i pe-așa, n-am să mor”. Și trăi... Când o femeie și-a băgat o idee în cap, greu i-o mai scoți.

Mai am un lucru important să vă spun. În timpul studiilor luați notițe, învățați, memorați, vă dezvoltați intelectual, dar totul se oprește aici. Este o poziție extremă, În Evul Mediu, biserica se opunea ca masele de credincioși să primească instruire, spunând că știința de carte vine de la diavol. Astăzi oamenii bisericii sunt obligați să trădeze această veche convingere și găsesc cu toții ca e normal să înveți. Au trecut de la o extremă la cealaltă. Înveți, înveți, dar nu devii nici mai bun și nici mai înțelept. A ști temeinic istorie, geografie etc., etc., nu înfrumusețează și nu îmbunătățește viața zilnică. Ce e de făcut de-acum înainte ? Să punem în practică lucrurile pe care le învățăm, să învățăm lucrurile pe care le vom practica.

Timpul care s-a scurs între Evul Mediu și epoca noastră este un timp al purei intelectualități. El nu presupunea aplicarea cunoștințelor. Vorbesc în general. Au fost, desigur și excepții. În anumite locuri, în mănăstiri, în comunități inițiatice, se lucra, se pune în practică. Mulțimea nu. Acum toată lumea învață, fără să aplice; nu se face nimic. Dar a venit vremea să îmbunătățim viața ființelor, astfel încât ele să se simtă mai bine, să înflorească și să fie mai fericite. Nu e nevoie să înveți atâtea lucruri. Trebuie să le practice pe cele pe care le știi. Trebuie să te folosești de ele. De-aceea vă spun: “Nu vă

opriți aici. Nu vă mulțumiți să ascultați această conferință despre puritate, trăiți-o”. Credeți că știți puritatea pe de rost. Nu, n-o știți în sensul în care v-o prezint eu și n-o practicați. Noua epocă cere practicarea cunoștințelor.

Înainte să plec așa vrea să vă atrag atenția asupra unui lucru. Când veniți să ascultați o expunere, faceți eforturi ca vecinii voștri să observe sentimentele pe care le trezește în voi ceea ce auziți. Nimeni nu vrea să se expună criticilor sau remarcilor. Nu vreți să vă pierdeți prestigiul ! Dar procedând astfel, distrugeți în voi ceea ce primiți, ucideți emoțiile pe cale să se nască. Pierdeți fericirea, dilatarea, stingeți bucuria. În Bulgaria, lângă Maestrul nostru, noi ne simțeam liberi să ne manifestăm încântarea, să lăsăm emoțiile noastre să-și urmeze cursul, siguri că nimeni nu va voi să le calce în picioare, să le critice sau să râdă de ele. Atenția fiecăruia era ațintită asupra Maestrului Deunov. Aici, în Franța, vă înăbușiți cele mai bune reacții, vă distrugeți emoțiile, din teama de a nu fi observați și de a vă pierde din prestigiu. Ceea ce vă dau se lovește de răceala voastră. Și dacă v-aș vorbi în limba Îngerilor, ați ucide tot. Când vom avea toți senzația că aparținem unei mari familii, când nimeni nu va mai critica ceea ce sunt și fac ceilalți, cuvintele cele mai neînsemnate vor face să se nască în voi o fericire despre care n-aveți idee, fericire pe care n-o veți putea gusta nicăieri în altă parte, nici chiar în locurile unde vă credeți acum fericiți. Vă este teamă, iar pe cei pe care îi vedeți acceptând și apreciind această fericire îi declarați sclavi, ținând înainte de toate la independența, la libertatea voastră. Dar de fapt de ce cer oamenii cu atâta insistență să fie liberi ? Pentru a feri de ochii tuturor murdăriile, slăbiciunile și mârșeviile lor. Ei nu caută libertatea pentru a trăi experiențe splendide pentru a medita și a se ruga, ci doar pentru a-și urma plăcerea, pentru a se distra, pentru a se bălăci în egoismul și orgoliul lor, pe scurt pentru a face rău. În Fraternitate, noi vrem sclavia pentru a medita și a ne ruga, pentru a cânta Gloria lui Dumnezeu și a-L sluji.

Ca să preîntâmpinăm riscurile de a coborâ în infern, noi creăm o Fraternitate în care ființele vor începe să-și părăsească cochiliile, ca melcii când simt umiditatea. Oamenii de acum sunt crispați, blocați, nu îndrăznesc să se arate așa cum sunt. Ei își ascund bucuriile, sentimentele și virtuțile și se mulțumesc să-și pună în comun defectele și viciile. Acum câțiva ani am vorbit unor prieteni lyonezi și am făcut-o simplu, natural, cum mi-e obiceiul, dar toți au rămas serioși, închiși, impasibili. Vorbeam de galvanoplastia spirituală, subiect dintre cele mai pasionante, dar fetele acelea imobile și atitudinea aceea crispată mă

înghețau, mă simțeam neputincios. Am încercat să-i fac să râdă povestindu-le anecdote amuzante, fără succes. Am rămas credincios idealului meu de simplitate și credeam că nimeni n-a fost mișcat și că am vorbit degeaba. Ei bine, mă înșelam. În zilele următoare, în discuții personale, am auzit reflecții atât de profunde, atât de adânc simțite, încât a trebuit să accept că atitudinea lyonezilor nu era decât o mască. Această descoperire m-a bucurat nespus. De fapt, încă nu mai întâlnisem ascultători atât de atenți, de profunzi și de convinși. Mi-au dovedit-o mai apoi. Lyon-ul este renumit pentru răceala lui. Muzicienii și actorii se tem de impasibilitatea publicului lyonez. Mie nu-mi plac în mod deosebit aplauzele, dar această atitudine crispată, excesiv de reținută, acest zid ridicat dinaintea mea ca în fața unui străin era un lucru cu atât mai surprinzător, cu cât toți ascultătorii mei făceau parte din învățământ de multă vreme. Erau frați și surori, se vedeau des, iar acum se făceau că nu se cunosc fiindcă eram eu de față ! La sosire nimeni n-a îndrăznit să-și manifeste deschis prietenia față de mine.

O asemenea atitudine te face să pierzi mult, credeți-mă. Dacă acei frați ar fi fost calzi, expansivi și deschiși, aș fi putut să le fac revelații extraordinare și minunate, dictate de inspirație. Dar înfățișarea lor glaciară îmi îngheață inspirația. Obiceiul de a-ți reprima emoțiile, bucuriile, inspirațiile, iluminările este deplorabil. Discipolii Maestrului Deunov au o cu totul altă atitudine. Acolo omenirea trăiește deja noua viață care transformă ființele, le însuflețește, le întinerește și le inspiră. Vă invit să trăiți această viață nouă cu bucurie și dărnicie, vă invit să acceptați revelația unor fericiri curate și durabile. Pregătiți-vă, deschideți-vă către această nouă viață.